

Dosarul nr. 2rac-346/18

Prima instanță - (Judecătoria Chișinău, sediul Buiucani) P. Harmaniuc
Instanța de apel - (Curtea de Apel Chișinău) A. Minciuna, V. Mihaila, V. Sîrbu

ÎNCHEIERE

19 septembrie 2018

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție,

în componența:

Președintele completului, judecătorul
judecătorii

Valeriu Doagă
Tamara Chișca-Doneva
Dumitru Mardari

examinând admisibilitatea recursului declarat de Combinatul de Producție „PRODCOOP” din municipiul Chișinău al MOLDCOOP,

în cauza civilă la cererea de chemare în judecată depusă de Combinatul de Producție „PRODCOOP” din municipiul Chișinău al MOLDCOOP împotriva Societății cu Răspundere Limitată „Energocredit-SL” cu privire la declararea nulității actelor juridice, încasarea sumei, eliberarea de obligația de a achitare a sumelor și compensarea cheltuielilor de judecată,

împotriva deciziei din 6 iunie 2018 a Curții de Apel Chișinău, prin care s-a respins apelul declarat de Combinatul de Producție „PRODCOOP” din municipiul Chișinău al MOLDCOOP și s-a menținut hotărârea din 13 martie 2018 a Judecătoriei Chișinău, sediul Buiucani,

c o n s t a t ă :

La 7 noiembrie 2017 Combinatul de Producție „PRODCOOP” din mun. Chișinău al MOLDCOOP a depus cerere de chemare în judecată împotriva SRL „Energocredit-SL”, solicitând declararea nulității contractului de prestări servicii nr. 1-04 din 1 aprilie 2011, a clauzelor contractuale 4.1 și 4.2 și a facturilor fiscale emise în temeiul contractului contestat, recunoașterea încasării ilegale de către pârât a sumelor pentru perioada 1 aprilie 2011 - 30 octombrie 2017, încasarea sumei de 6850 de lei percepuți în bază de facturi pentru perioada 1 ianuarie 2014-31 decembrie 2015, eliberarea reclamantului de obligația de a achita suma de 6300 lei pentru serviciile de deservire tehnică pentru perioada 1 ianuarie 2016 - 30 septembrie 2017 și compensarea cheltuielilor de judecată.

În motivarea acțiunii s-a indicat că la 1 aprilie 2011 între Combinatul de Producție „PRODCOOP” din mun. Chișinău al MOLDCOOP, în calitate de beneficiar și SRL „Energocredit-SL”, în calitate de prestator, a fost încheiat contractul de prestări servicii de deservire tehnică periodică a sistemelor de măsurat nr. 1-04.

Deși reclamantul nu a înaintat niciodată solicitări sau comenzi către pârât, de a i se presta careva servicii de deservire tehnică a sistemelor de măsurat funcționabile „AJIKO”, contrar prevederilor art. 970 și 971 din Codul civil, prestatorul îi calcula în fiecare lună plăți fixe spre achitare, expediind periodic facturi fiscale, deși de facto nu a prestat nici un fel de servicii de deservire tehnică.

Astfel, consideră că prestatorul neîntemeiat pretindea de la beneficiar achitarea lunară a plății pentru menținerea contractului de prestare a serviciilor.

A invocat că în conformitate cu art. 216 alin. (1) și (2) din Codul civil, contractul nr. 1-04 din 1 aprilie 2011 este lovit de nulitate absolută, deoarece obiectul acestuia nu se realizează de-a lungul timpului, beneficiarul nu a solicitat prestarea serviciilor de deservire tehnică, iar prestatorul nu a prestat astfel de servicii.

La fel, pct. 4.1 și 4.2 din contractul de prestări servicii nr. 1-04 din 1 aprilie 2011 sunt nule, deoarece contravin bunelor moravuri și normelor imperative stabilite de art. 970 alin. (1) și art. 971 alin. (1) din Codul civil.

În acest sens, reclamantul consideră că sunt nule și facturile fiscale eliberate de către prestator pe parcursul valabilității contractului menționat.

La 20 octombrie 2017 reclamantul a expediat în adresa prestatorului nota de reziliere nr. 158, prin care a declarat rezilierea unilaterală a contractului de prestări servicii nr. 1-04 din 1 aprilie 2011, iar la 1 noiembrie 2017 a expediat pretenția nr. 160, prin care a solicitat prezentarea actelor de predare-primire a tuturor lucrărilor de deservire tehnică efectuate pentru perioada 1 aprilie 2011 - octombrie 2017, la care nu a primit nici un răspuns.

La 11 decembrie 2017 Combinatul de Producție „PRODCOOP” din mun. Chișinău al MOLDCOOP a depus cerere de modificare a pretențiilor, prin care a menționat suplimentar că, la data de 9 noiembrie 2017 a expediat în adresa pârâtului notificarea nr. 165, prin care a solicitat anularea facturilor fiscale pentru perioada 1 aprilie 2011 - octombrie 2017 și prezentarea informației, însă nu a primit răspuns atât la pretenția nr. 160 din 1 noiembrie 2017, cât și la notificarea nr. 165 din 9 noiembrie 2017.

Combinatul de Producție „PRODCOOP” din mun. Chișinău al MOLDCOOP a solicitat declararea nulității contractului de prestări servicii nr. 1-04 din 1 aprilie 2011, a clauzelor contractuale 4.1 și 4.2 și facturilor fiscale emise în temeiul contractului contestat, recunoașterea încasării ilegale de către pârât a sumelor pentru perioada 1 aprilie 2011-30 octombrie 2017, încasarea sumei de 6 850 de lei percepuți în bază de facturi pentru perioada 1 ianuarie 2014 - 31 decembrie 2015, eliberarea reclamantului de obligația de a achita suma de 6 300 lei pentru serviciile de deservire tehnică pentru perioada 1 ianuarie 2016 - 30 septembrie 2017 și compensarea cheltuielilor de judecată. (f. d. 45-46)

Ulterior, la 31 ianuarie 2018, Combinatul de Producție „PRODCOOP” din mun. Chișinău al MOLDCOOP a depus cerere suplimentară de modificarea pretențiilor din acțiune, prin care a menționat suplimentar că, la 15 ianuarie 2018 a recepționat de la pârât factura fiscală din 31 decembrie 2017, prin care se solicită achitarea sumei de 900 lei, pretenția din 11 ianuarie 2018 prin care se solicită achitarea sumei de 7200 lei și actul de verificare din 31 decembrie 2017.

Prin urmare, la 22 ianuarie 2018, a expediat în adresa pârâtului notificarea nr.08, prin care a menționat că nu recunoaște factura fiscală din 31 decembrie 2017 și nici efectuarea lucrărilor de deservire tehnică reflectate în facturile fiscale, solicitând

revocarea ei. Totodată a reiterat că începând cu 31 octombrie 2017 contractul este reziliat unilateral.

A menționat că nu a primit nici un răspuns la notificarea respectivă, deși aceasta a fost recepționată de către destinatar la 24 ianuarie 2018.

A solicitat declararea nulității contractului de prestări servicii nr. 1-04 din 1 aprilie 2011 și a clauzelor contractuale 4.1 și 4.2, a facturilor fiscale emise în temeiul contractului contestat pentru perioada anilor 2012 - 31 decembrie 2017, recunoașterea încasării ilegale de către pârât a sumelor pentru perioada 1 ianuarie 2012 - 31 decembrie 2017, încasarea sumei de 6 850 de lei percepuți în bază de facturi pentru perioada 1 ianuarie 2014 - 31 decembrie 2015, eliberarea reclamantului de obligația de a achita suma de 6 300 lei pentru serviciile de deservire tehnică pentru perioada 1 ianuarie 2016 - 30 septembrie 2017, încasarea sumelor de 2 850 de lei și 2 000 de lei achitate în baza facturilor fiscale pentru perioadele 1 ianuarie 2012 - 31 decembrie 2012 și 1 ianuarie 2013-31 august 2013, recunoașterea faptului că nu au nicio valoare juridică contractul nr. 1-04 din 1 aprilie 2011 pentru perioada 1 ianuarie 2012 - 31 decembrie 2017 și facturile fiscale ce vor fi întocmite în continuare de către pârât începând cu data de 1 noiembrie 2017, prin care se va pretinde la diverse sume bănești din contul reclamantului în beneficiul pârâtului și compensarea cheltuielilor de judecată compuse din taxa de stat în sumă de 719 lei și cheltuielile poștale în sumă de 43,80 de lei. (f. d. 52-54)

Prin cererea din 1 februarie 2018, reclamantul a majorat quantumul pretențiilor din acțiune și a solicitat compensarea cheltuielilor de judecată compuse din taxa de stat în sumă de 864,50 de lei și cheltuieli de judecare a pricinii în sumă de 110 lei, cu titlu de taxă pentru eliberarea extrasului din Registrul de stat al persoanelor juridice. (f. d. 70)

Prin hotărârea din 13 martie 2018 a Judecătoriei Chișinău, sediul Buiucani, cererea de chemare în judecată depusă de Combinatul de Producție „PRODCOOP” din mun. Chișinău al MOLDCOOP împotriva SRL „Energocredit-SL”, s-a respins ca fiind neîntemeiată.

În motivarea soluției adoptate, instanța de judecată a conchis că la caz lipsesc careva motive legale în vederea declarării nulității absolute a contractului de prestări servicii nr. 1-04 din 1 aprilie 2011, iar temeiurile de nulitate invocate de către reclamant sunt declarative și neîntemeiate.

Totodată, instanța de fond a reținut că în condițiile în care nu s-a constatat nici un temei de a dispune nulitatea contractul nr. 1-04 din 1 aprilie 2011, lipsesc și temeiuri de a dispune nulitatea facturilor fiscale pentru perioada anilor 2012- decembrie 2017, cerința respectivă fiind una subsecventă cerinței ce ține nulitatea contractului nr. 1-04 din 1 aprilie 2011.

Nefiind de acord cu hotărârea instanței de fond, la 14 martie 2018, Combinatul de Producție „PRODCOOP” din mun. Chișinău al MOLDCOOP a declarat apel, solicitând casarea hotărârii, cu adoptarea unei noi hotărâri de admitere a acțiunii.

Prin decizia din 6 iunie 2018 a Curții de Apel Chișinău, s-a respins apelul declarat de Combinatul de Producție „PRODCOOP” din mun. Chișinău al MOLDCOOP și s-a menținut hotărârea din 13 martie 2018 a Judecătoriei Chișinău, sediul Buiucani.

La 21 iunie 2018 Combinatul de Producție „PRODCOOP” din mun. Chișinău al MOLDCOOP a declarat recurs, solicitând admiterea acestuia, casarea deciziei

instanței de apel și a hotărârii primei instanțe, cu emitere unei noi hotărâri prin care cererea de chemare în judecată să fie admisă integral.

În motivarea recursului a reiterat circumstanțele de fapt și de drept menționate pe parcursul examinării cauzei în instanțele de judecată inferioare, invocând că atât prima instanță, cât și instanța de apel au apreciat eronat circumstanțele cauzei, nu au aplicat legea care trebuia să fie aplicată și au aplicat o lege care nu trebuia să fie aplicată.

În conformitate cu art. 434 din Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel. Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.

Materialele dosarului atestă că recursul împotriva deciziei din 6 iunie 2018 a fost declarat la 26 iunie 2018, în termen.

În conformitate cu art. din 439 alin. (2) și (3) din Codul de procedură civilă, după parvenirea dosarului, un complet din 3 judecători decide asupra admisibilității recursului, dispune expedierea copiei de pe recurs intimatului, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței timp de o lună de la data primirii acesteia.

Judecătorul raportor verifică încadrarea în prevederile legii a temeiurilor invocate în recurs și face un raport verbal în fața completului de judecată instituit în conformitate cu alin. (2).

Examinând temeiurile recursului, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține următoarele.

Temeiurile de declarare a recursului sunt prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4).

Astfel, instanța de recurs reține că examinarea chestiunii privind admisibilitatea recursului presupune verificarea conformității temeiurilor invocate în cererea de recurs cu temeiurile prevăzute la art. 432 din Codul de procedură civilă.

La caz, Colegiul constată că argumentele invocate în cererea de recurs nu se încadrează în limitele stabilite de norma indicată, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate, or, motivele recursului sunt similare celor invocate în cadrul judecării cauzei, asupra căror instanța de apel s-a pronunțat.

Dezacordul recurentului cu decizia instanței de apel, nu constituie temei de casare a deciziei recurate, or, recursul exercitat conform Secțiunii a II-a din Capitolul XXXVIII Codul de procedură civilă, are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

Totodată, Colegiul reține că, potrivit regulilor din Secțiunea a II-a din Capitolul XXXVIII Codul de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanța de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Prin prisma art. 432 alin. (4) din Codul de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural, și anume, dacă se invocă că instanța judecătorească a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând

regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 Codul de procedură civilă, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Din recursul declarat nu rezultă că instanța a apreciat arbitrar probele.

În acest sens CtEDO în jurisprudența sa constantă statuează că, dreptul de acces la instanța de judecată nu este absolut. Există limitări implicite admise [cauza Golder împotriva Regatului Unit, pct. 38; Stanev împotriva Bulgariei (MC), pct. 230]. Acesta este în special cazul condițiilor de admisibilitate a unui recurs, întrucât prin însăși natura sa necesită o reglementare din partea statului, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere (Luordo împotriva Italiei, pct. 85). Condițiile de admisibilitate ale unui recurs pot fi mai stricte decât pentru un apel (Levages Prestations Services împotriva Franței, pct. 45).

Curtea a mai reiterat că, modul de aplicare a articolului 6 CEDO procedurilor în fața instanțelor ierarhic superioare depinde de caracteristicile speciale ale procedurilor respective; trebuie ținut cont de totalitatea procedurilor în sistemul de drept național și de rolul instanțelor ierarhic superioare în acest sistem. (a se vedea Botten împotriva Norvegiei, hotărâre din 19 februarie 1996, Reports 1996-I, p. 141, § 39).

La fel, conform jurisprudenței Curții, procedurile cu privire la admisibilitatea căii de atac și procedurile care implică doar chestiuni de drept, și nu chestiuni de fapt, pot fi conforme cu cerințele articolului 6 § 1 (Helmens împotriva Suediei 9 octombrie 1991, § 31, Seria A, nr. 212-A).

În conformitate cu art. 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului.

Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nici o referire cu privire la fondul recursului.

Având în vedere cele expuse, Colegiul consideră că recursul declarat de Combinatul de Producție „PRODCOOP” din mun. Chișinău al MOLDCOOP nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă și, drept urmare, este inadmisibil.

În conformitate cu art. 270, art. 433 lit. a) și art. 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e:

Se declară inadmisibil recursul înaintat de Combinatul de Producție „PRODCOOP” din municipiul Chișinău al MOLDCOOP.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului, judecătorul

Valeriu Doagă

judecătorii

Tamara Chișca-Doneva

Dumitru Mardari